

Дамян Дамянов

Първият, безименният

Отсякоха му и двете ръце
и пак го питат и го разпитват:
– Даваш ли, даваш, Балканджи Йово,
хубава Яна на турска вяра?
– Море, войводи, глава си давам,
Яна не давам на турска вяра!

Отсякоха му и двете нозе,
избодоха му и двете очи...
на дрипа го направиха него,
клетия, а той пееше ли, пееше:
Яна не давам на турска вяра!

Затова няма лице, очи няма! Никой не се е сетил да го фотографира за музея, защото знаеше, че не е за там. В музея слагат само мъртвите, а той оцеля! Той е безсмъртен! Яка душа има, дяволът!

И яки ръце, златни ръце, които зидаха джамии и църкви, марангоз-ваха тавани и тъкаха златобагри черги... Само че много му бяха душманите, та тия две ръце му не стигнаха да се брани от тях. Тогава на помощ викна Марко Кралевити. Оня, страшния, с рунтавнте вежди и със сабята дамаския, що се дипли дванадесет пъти и сече по девет глави наведнъж.

Сечеше Той глава подир глава, но с много Кеседжии имаше да се бори, та сечаха и неговата. Сечаха я, но не я отсякоха. Тя пак никнеше, пак я сечаха, пак... И така безсмъртен остана той! Мъчеха се да го обезобразят джандарите по участъците, но неговото лице вече беше останало в тревненските тавани и в родопските халища... Той – първият, който ме учеше на поезия! Но откак победи Мусата, май нещо му се фръцна мозъкът, та си уши костюм алафранга, заряза кавала и си купи транзистор. Заряза седенките и хукна по мачове... Но и сума комини вдигна по Кремиковци и къде ли не още! И те като кавали засвириха новата му песен, която и сега ме разплаква:

Халал ти вяра, майсторе,
дето си зидал калето:
двеста вихрушки да веят,
триста черкеза да минат,
не могат да го съборят!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Публикация

Дамян Дамянов. „Живей така, че...“ – април-декември 1968 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8711>]